

# Чинтуловъ

Издание на Сливенската студентска корпорация „Добри П. Чинтуловъ“  
Брой единственный  
София, 22 мартъ 1942 г.

Цена 2 лева

## КЪМЪ НАШИГЪ АКАДЕМИЦИ

Няколко стотини академици, сливенски синове и дъщери, всяка година черпят научни и познания върху университетите и висши училища върху страната и чужбина и дават изразъ за едно мърило за културния уровень на нашия градъ. И този стремежъ за образование не е само плодъ на свободния ни политически животъ. Той е единъ старъ исторически фактъ, който продължава като творчески процесъ до наши дни, за да бъде и утрешъ обликъ на единъ, може би, не много богатъ, но раждащъ и населенъ с интелигентни граждани градъ Сливенъ.

Още през осемнадесетия вълкъ, сливенски младежи съм следвали и завършвали висши училища и академии на тогавашния гръцки културенъ изтокъ; други съм завършвали хуманитарни и положителни науки върху университетите на западна Европа, а руският университет даваха братско гостоприемство на много сливенци, през миналия и началото на настоящия вълкъ.

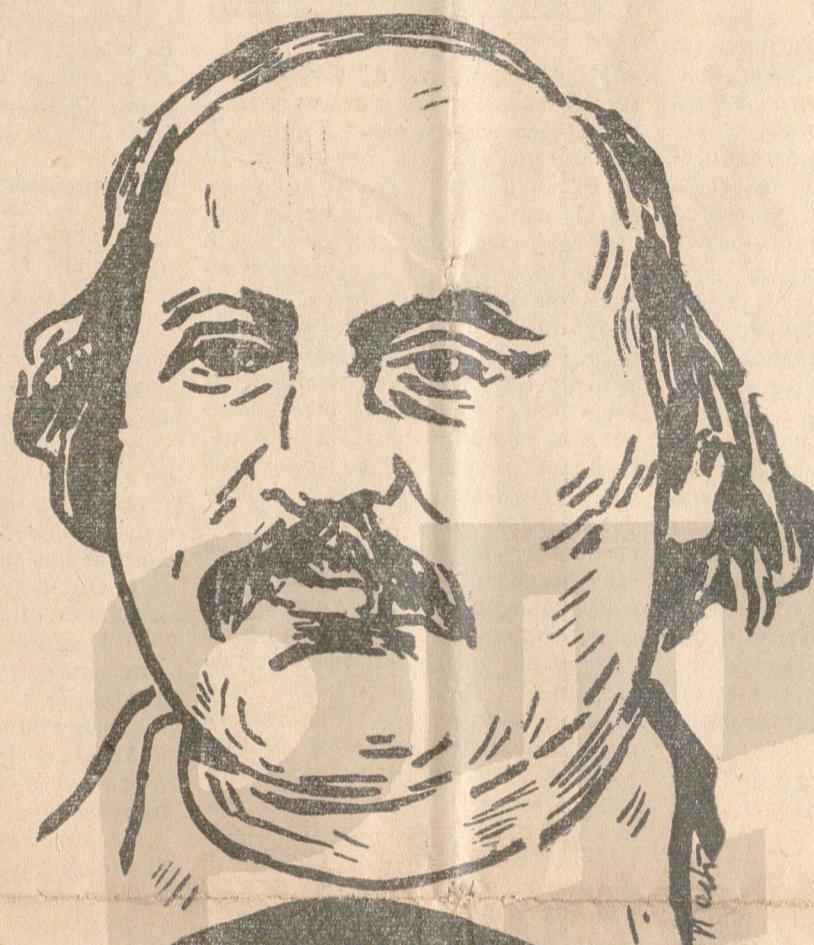
Тъзи наши съграждани академици, работящи изъ всички университети на тогавашния културенъ свързъ, не бъха само хора на науката или търсещи удобния пътъ върху живота кариеисти. Тъй бъха члената на фаланга върху борбата на българския народъ за национална свобода. Тъй оставиха свързла и дълбока дира върху историята на града и върху историята на родината ни. Единъ отъ тъхъ бъше сподвижникъ на великия Гарibalди, и се е билъ за италианската свобода; другъ е билъ по барикадите на Парижъ; множество бъха участници върху руския народнически и освободителни движения. А завърнали се върху отечеството си, всички тъй бъха фарове на просветъ; общественици и политици; борци за свободата и видари на новоосвободената ни държава.

Днешната сливенска академична младеж има задължение да си единъ величъ приложъ — дългото на съгражданите ни академици, които съм били преди насъ. Има едно настояще, което е трудно, но което трябва да бъде преодолено съвсемъ и неуморенъ трудъ за да бъдемъ върни на тъхния замътъ. Неговото осъществяване ще осмисли нашите утрешни дни.

И когато този примеръ и заветъ: да работимъ за величието на родината си — бъде носенъ отъ студентите, като частъ отъ интелигенцията ни, заедно съ цялата българска народъ, тогава ние ще бъдемъ близо до идеала за Велика България.

Родолюбивите сливенски студенти съм продължаватъ да даватъ доказателства за разбиране и служене на тази истина. Тъй и върху бъдеще ще бъдатъ гордостъ на родния си градъ, защото живеятъ със духа на Хаджи Димитър, отразяватъ интелигентността на Д-р Селимински и обичатъ родината си и нейната свобода като своя патронъ Добри Чинтуловъ.

Г. П. Арнаудовъ  
Сливенски градски кметъ



1822 — 1942

Вътъръ ечи, Балканъ стене,  
Самъ юнакъ на коня,  
Съ тръба зове свойте братя —  
Всички на оръжие!

Който носи мъжко сърдце  
И българско име,  
Да припаща тънка сабя,  
Знаме да развие!

Настоящиятъ „Чинтуловъ листъ“, издаваме по случай 120 години отъ роиндението на нашия патронъ и голъмъ поетъ, достойниятъ синъ на Сливена, Добри Чинтуловъ

Слив. студ. корпорация  
.Добри П. Чинтуловъ..

Съ тъзи редове желая да хвърля само общи мисли върху разнообразната дейност на този бележитъ сливенецъ. Той се смята справедливо за вдъхновенъ първенецъ върху поезията ни. Неговите заслуги като учитель, музикантъ и боецъ, иматъ голъма и неоценима стойност и заслужаватъ също така да прилягатъ вниманието на младежката. Обаче, колкото и да бъдатъ ценни отдельните духовни прояви на този знаменитъ българинъ, има нѣщо друго, което лежи върху основата на неговото съзнание, съставляващо извора и неспирниятъ подтикъ на творчеството му върху поезията, учителството, като общественикъ, боецъ и върху неговия частенъ животъ. Разковничето на тъзи дейности тръбва да се търси върху строежа на неговата природа и онова магическо въздействие, което е упражнила майка му и

## Поетъ, учителъ и музикантъ

съ майка си, съм заседнали дълбоко и навъки върху съзнанието му.

Чинтуловъ не е бъль щастливъ при загрящането си отъ Русия да завари жива своята милозива и хрисима майка. Стаданието му, тъжата по свидна майка, му наложиха да посвети една вдъхновена пътъ за нея. Но въпреки това печално обстоятелство, той, по силата на основните струни на неговия духъ, отдале цѣлата си духовна и физическа мощъ върху полза на народа.

И ние го виждаме, споредъ животописните бележки, скроменъ, трудолюбивъ, съ удивителенъ замахъ и творчество, съ трепетно и искрено чувство, любовъ и върхъ върху бъдещето. И така, ясно е, че Добри Чинтуловъ е нашъ прославенъ съгражданинъ,

понеже е вложилъ върху своята дейност високи и чисти пориви. Дѣлата му не съм били насочени несъзвездните и случайно, защото той съм своя проницателъ умъ е разбиралъ отлично, че единъ поробенъ народъ може да си извоюва свободата, когато неговите водачи съм върни, работливи и дълбоко проникнати отъ свѣтлите му мечти да стане свободъ народъ.

И наистина, неговите революционни пътници: „Стани, стани, юнакъ балкански“, „Къде си върна ти любовъ народна?“ ще останатъ завинаги памети върху историята на нашето възраждане. Тъй съм не само хубави поетически творби, но същевременно шеметно завладяваха неспокойните души на П. Хитовъ, Х. Димитъръ и тъхните четници. Любопитно е въ

това отношение въздействието на тъзи пътници върху воеводата Пътешковъ, който една вечеръ случайно подслушалъ отдалечъ революционните пътници на Чинтуловъ. Отъ този моментъ Пътешковъ е спечеленъ за възстановението върху Батакъ и Перущица. Съ една речь, Чинтуловъ е личностъ насторена съ топло чувство, състрадателно сърдце, поетическа дарба, съ музикалентъ талантъ. Всички тъзи качества на Чинтуловъ съм едно разумно и логично съчетание, което ще бъде завинаги неизчерпаемъ източникъ на удивлението не само на нашето студенство и на нашите съграждани, но и на българския народъ, къмъ този нашъ мъститъ поетъ, боецъ, музикантъ, учитель и добъръ българинъ.

Проф. Д. Табаковъ

## ДОБРИ ЧИНТУЛОВЪ

Посрѣдъ тъмния хоризонтъ на нашата бурна и тревожна ренесансова епоха, свѣтлия образъ на спокойния и замисленъ поетъ Чинтуловъ засия лѫчезарно и откри всрѣдъ лѫкатушните пътеки на робството свѣтлина на оная живителна мощъ, която намѣри най-пъленъ изразъ въ поезията на Ботевъ и Яворовъ.

Чинтуловъ е първиятъ, който излъ своята нѣжна и поетична душа върху хубави и прости патриотично-бунтовни пътници, изразъ на страстния и кипящъ поривъ на народната душа къмъ свободата. Той е първиятъ, който напиша болниятъ струпъ на българското сърдце и разкри въ пътните си всичката скръбъ на нашата мъжителна и страшна робска действителност. И неговите пътници се подеха като откровение, като дълга борба отъ цялата български народъ, който прегърна идеята за политическото ни освобождение, като откри въ себе си възможности за новъ животъ.

Съ пламъка на свояте пътници, съ откритата си душа, съ своята нравствена чистота и благочестие и най-после съ силата на своя умъ, той е билъ винаги източникъ на всички народоподълзни начинания въ родния си градъ.

Чинтуловъ не обичаше да говори за себе си и не чакаше награда за дѣлата си. Съ своето животрептящо сърдце Чинтуловъ бъше скъло притежание на народния духъ.

Гриметъ на неговата душа затрогваш живо най-чувствителните струни на тогавашните будни народни слоеве, а пътните му се разнасяха на ширъ и дълъгъ изъ поробената родина, палъха сърдата съ бунтовнически огнь, хвърляха любородна искра въ младежките души и създадоха буйния пламъкъ, който хвърли въ отечествения жертвеникъ плеада борци-великанъ отъ Хаджи Димитъръ до Левски и Ботевъ.

Чинтуловъ се явява първиятъ оформенъ пътникъ на нашето възраждане, първиятъ политически изразителъ на бунтовнически копнежъ. Подземното и негласно влияние на неговите пътници за по-сетнешните революционни движения, не е още достатъчно оценено върху пътната му широта и тъкмо това е което дава на чествувания днесъ поетъ неговата най-трайна и най-очи видна стойностъ.

Животъ и дѣлото на Чинтуловъ съм най-необикновенъ пътникъ той е гордостъ за народа ни.

Нека българското студенство се въодушевява отъ подвига на Чинтуловъ и никога да не угаси върху сърдцето си огъня, който поетъ тъй щедро разгаряше у народа ни.

Днесъ ние празнуваме благовотънно свѣтлата му паметъ. Закърменъ върху недрата на Балканъ, разслъстъ посрѣдъ страданията и неволите на своя подтиснатъ народъ, Чинтуловъ бъше въплъщение на националния гений, съчетаващъ въ себе си волята, високия полетъ на поета и неизчерпаемата енергия на българската нация.

Да бъде въчна паметъта му!

З. Измиревъ

Директоръ на Сливенската м. гимназия

## За поета и човъка Чинтуловъ

Пролѣтъта бѣше накичила поплѣт на Балкана съ хиляди разцѣтили праскови, сливи и бадеми. Въ синуритѣ бълбочеха потоци отъ последния снѣгъ. Ухаеше на съсень и мѣдъ.

Старитѣ люде казватъ, че благоухиането на виното, на кокичината и... първата любовъ сѫ най-лекото и мячно доловимо нѣщо, но затова пъкъ цѣль животъ не се забравяте.

Съ тия думи писателът, мой събеседникъ, прекъсна мъчанието ни. Сетне всѣки отъ насъ потъна въ мислите си, породени отъ повилнѣлата пролѣтъ. По Сините камъни падаха сѣнките на разкъсанни облаци. На темето на Кутелка още се бѣлѣше опърпаната прѣспа. Катъгово простираше зелени килими, а полето приличаше на огромна черга, по която Господъ изсипаше пролѣтни зари.

Пътъ за св. Георги извиваше по снагата на залесения предпланински конусъ, докато изпъкли къмь бороветъ. Ние навлѣзахме въ последния завой. Конетъ вървѣха вече бавно, за да починатъ. Когато разбрахъ, че моя събеседникъ е обгърналъ съ погледъ цѣлия градъ, околностите и далнината, азъ го запитахъ:

— Какво чувство ви обладава, когато у васъ изплуватъ спомени отъ детинството? Искамъ да ми говорите като човъкъ, а не като писателъ.

— Мужителни сѫ всичките ми спомени, отвърна той. — Повикамъ ли ги, усъщамъ, че съмъ се отдалечилъ много отъ моето детство; взема ли да рова жаравата имъ, нѣщо изпепелява гърдигъ ми, боли и разкъжва. Това не е никакъвъ сантиментализъмъ...

И, за да го изведа отъ обръча на този гнѣгъ, помолихъ:

— Коя, спордъ въсъ, е най-величавата фигура въ пантеона на нашето минало. Кой слivenецъ има най-голѣми заслуги предъ българския народъ дали последниятъ е можалъ достойно да го прецени и възнагради?

Явно бѣ, че моя въпросъ смущи писателя и го отдалечи отъ свѣта, въ който бѣ унесенъ.

— Всѣки градъ има своите кумири, Сливенъ, обаче е щедро надаренъ съ такива. Паметника-сингезъ, койго се издига на площада е най-доброто свидетелство за това. Неговите комити и воеводи изпълватъ историята на освободителните ни борби. Най-голѣмата звезда между всички, съзидатъ надъ тѣхъ, е Хаджиета. Не по-малко заслужили сѫ и Хитовъ, и Таню воевода, и Г. Икономовъ, и Кокарджоолу. Обаче светията между дѣците отъ епохата на борбите ни срещу тиранинъ, славеятъ на българската неволя отъ оново време, си остава хрисимиятъ поетъ и учителъ Добри Чинтуловъ. Неговото място е отдавна опредѣлено. Толкозъ много е писано и говорено за дѣлото и личността му!

Все пакъ азъ искамъ да кажа нѣщо за поета Чинтуловъ. Питамъ Ви — разбрани ли е добре характерътъ на Добри Чинтуловъ. Дали е открита голѣмата сложностъ на личността му, обясняната ли сѫ всичките му дѣла вървѣка съ неговата идеяна и творческа натура? Не. Казвамъ това безъ колебание, защото азъ достатъчно съмъ ръсъдилъ и стигнахъ до горното заключение следъ единъ възискателенъ анализъ на живота

му. Д. Чинтуловъ, поне така, както ни показватъ пѣсните и живота му, е патриотъ и борецъ срещу тиранинъ, наши поробители. Почти всичките му пѣсни сѫ напоени съ вѣхновени призви за борба:

Стани, стани, юнакъ балкански,  
отъ съвъ дѣлбокъ се събуди.

Да бѫдемъ пакъ каквито бѣхме,  
свободни да се назовемъ!..

Каквътъ пламененъ херолдъ, каква борческа, смѣла натура! Такъвътъ ли е въ действителностъ Д. Чинтуловъ? Тукъ нашиятъ отговоръ трѣбва да бѫде добре обсѫденъ. Защото въ личния му животъ има нѣколко факта, които идватъ въ противоречие съ героичното, смѣлото и бръсното начало, прокарано въ стиховете.

Нека си припомнимъ страха, който обзель Д. Чинтуловъ предъ заканите на попъ Юранъ, че ще го издаде на турцигъ ако настоява да си иска дадените въ заемъ пари. До кѫде стигна уплахата на пѣвеца на „Стани, стани, юнакъ балкански“. Не изгори ли той всичките си стихове. Не можеше ли да ги скрие? Нѣкаква си тетрадка, сложена между две керемиди не можеше ли да се зарови въ градината на двора? А по-следните години отъ живота на поета — революционеръ? Каквътъ слабъ и победенъ характеръ разкрива предъ съвременниците си той! Следъ смъртта на жена и дете Д. Чинтуловъ изпада въ пълно безутешие. Зигваря се между четири стени, живѣе самогенъ избѣгва обществото, свободата не го радва и увила. Логично и съвѣстимо ли е това съ мнозината поета?

Българския Богъ отсѫжи жестоко: въ края на живота си този великанъ на духа да ослѣпѣ. Каква трагична сѫдба! Музага на предищия пѣвецъ замърка. И то тъкмо тогава, когато предъ нея бѣла брѣга на очиданата свобода.

Ето, какви сложности скрива характера на Чинтуловъ. Не искамъ да правя погрѣши изводи, нито повърхностни построения. Все пакъ отбелязвамъ това како раздвоение въ живота и мирогледа му, като противоречие на онова, което знаемъ и вѣраме. Трѣбва тутакси да призная и мое то голѣмо преклонение предъ поетичните дарби на Чинтуловъ. Преди половинъ вѣкъ, когато нѣмаше никакви образци за подражание, когато стихотворството ни е било тѣй оскъдно и бледо, нациятъ богоизбрани лирикъ изпълнилъ елегични пѣсни:

Кога се вече ти находишъ  
по чуждоземни градове  
и въ тази кѫща пакъ си дойдешьъ,  
кой ще ти помошъ подаде?

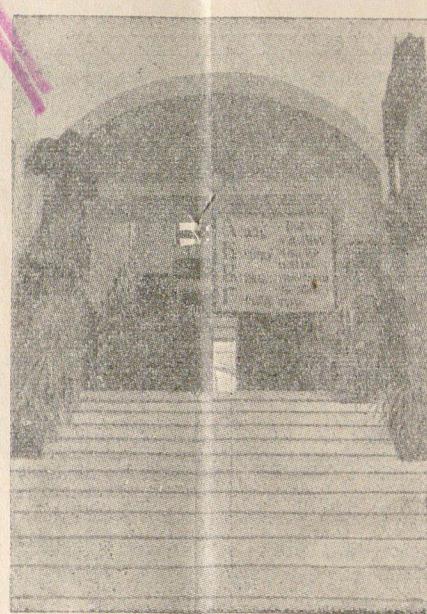
Кѫде е моята майка мила,  
роднинътъ ще питаши ти,  
но само нейната могила  
тога ще ти покажатъ тѣ...

Потърсете въ цѣлата ни лирика такива патетични стихове и ги сравнете...

Вечерътъ бѣше слѣзла надъ Гаговецъ и Орѣшака. Ние бѣзахме по завоите къмъ града, който приличаше на едра жена натуфира всичките си герданъ.

Йор. Богданъ

## ПРАЗДНИКА НА СЛИВЕН. М. ГИМНАЗИЯ



## ТВОРЧЕСТВО НА ЧИНТУЛОВА

Отъ събраното поетическо наследство на Чинтуловъ се вижда, че то не е малко, нито случайно. По броя, по количеството на пѣсните не се цени тѣхната стойност (и Ботевъ пѣсни не сѫ повече на брой на Чинтуловите), а по тѣхното въздействие и художествено изпълнение. Разпространението и въздействието на Чинтуловите революционни пѣсни е огромно, неизмѣримо, епохално за революционизирането на българската младеж и за общия патриотичен подемъ на народа. Пѣсните на Чинтулова сѫ разнообразни и богати по мотиви и образи — революционен мотивъ, бунгъ и свобода, Балкана и природата, майка и другари, балкански, прѣпорецъ, исторически развалини — търновската Трапезица, Преславъ и др. Въ художествено отношение Чинтуловите пѣсни сѫ първите издѣржани по форма и съдѣржание истински лирични творби у насъ. Тѣ сѫ оказали значително въздействие върху П. Р. Славейковъ, Хр. Ботевъ и Ст. Стамболовъ. Най-после и хронологически, Чинтуловъ завеща на нашата лирика първите художествени образи и ще има винаги голѣмо значение за историка на нашата литература.

Никола Табаковъ

## ЧИНТУЛОВА ВЕЧЕРЬ въ София

На 22 мартъ т. г. Сливенската мѣжка гимназия ще чествува паметта на своя покровител Добри П. Чинтуловъ. По тоя случай на 19 мартъ въ 6 часа следъ пладне въ салона на читалище „Зора“ ученическото литературно-музикално дружество „Д. П. Чинтуловъ“ ще изнесе своята литературно-музикална вечеръ. На 21 мартъ преди обѣдъ, единъ класъ ще посети гробовете на почетните учители въ Клуцохорския гробища. А следъ обѣдъ гимназията ще посети дома на поета и постави вѣнецъ. Огът тамъ всички ще се отправятъ за Сливенския гробища, кѫдето учениците, строени въ главната алея ще огладагатъ почти къмъ паметта на своя покровител, на гроба на който ще се отслужи панихида, поставятъ вѣнецъ и произнесе слово за дѣлото му.

За да се огладе почитъ на сѫщо погребанието тамъ училищни отъ гимназията, както и къмъ паметта на многозаслужилия директоръ на гимназията г. Тодоръ Шишковъ, по случаи 24 години отъ смъртта му, ще има на гроба му моливъ. На всички гробове на почетните учители и паднати германци ще се кажатъ по нѣколко думи и поставятъ вѣнци следъ изсвирването на „Покойници“ отъ гимназиалната музика.

За да се огладе почитъ на сѫщо погребанието тамъ училищни отъ гимназията, както и къмъ паметта на многозаслужилия директоръ на гимназията г. Тодоръ Шишковъ, по случаи 24 години отъ смъртта му, ще има на гроба му моливъ. На всички гробове на почетните учители и паднати германци ще се кажатъ по нѣколко думи и поставятъ вѣнци следъ изсвирването на „Покойници“.

Лидия Кугева — пианистъ и „Химна на Царя“.

2. Приветствени слова отъ председателъ на дружбата проф. Дим. Табаковъ и председателъ на корпорацията Михаилъ Сотевъ.

3. Лидия Кугева — пиано — две писки отъ проф. Панчо Владигеровъ и Вѣберъ — „Рондо“.

4. Божанка Лолова — цигулка — Поняни-Крайслеръ — „Прелюдия и алгеро“ и Беговъ — „Рондо“.

5. Тодоръ Куртевъ — декламира Чинтулово стихоговорение.

6. Трошанъ Трошановъ — пѣвецъ Чинтулови пѣсни, „Сънъ сънувахъ“ и „Дали младостъ да догоня“ отъ Мишо Тодоровъ.

7. Вѣтка инж. Жечкова — пиано.

8. Тодоръ Кебеджиевъ — пѣвецъ на пѣсни „Девойче“ и ария отъ опера „Мадригълъ царь“ отъ Мишо Тодоровъ.

9. Емилия Георгиева — пѣвецъ изъ оп. „Русалка“ отъ Дворжакъ

и народ. пѣсни „Мома ляволо“ отъ Люд. Прокопова и „Бре Стоне“ отъ Парашиковъ Хаджиевъ на рояла гѣза Людмила Прокопова.

10. Асенъ Камбуровъ — артистъ отъ Нар. театъ.

Кратки бележки за изпълнители:

Лидия Кугева — пианистка уча

на проф. П. Владигеровъ, изнесла нѣколко концерта въ Муз. академия.

Божанка Лолова — ученичка по цигулка при проф. Т. Важаровъ,

концерирала въ Муз. академия.

Тодоръ Куртевъ — студентъ-медицъ.

Трошанъ Трошановъ — студентъ-

медицъ, редовенъ изпълнителъ на народни пѣсни предъ микрофона на Радио София.

Вѣтка инж. Жечкова — млада виртуозка на цигулка и пиано, изнасяла концерти предъ сливенската и софийска публика.

Тодоръ Кебеджиевъ — теноръ, изнасял главни роли отъ оперите на г. Мишо Тодоровъ.

Емилия Георгиева — сопранъ, ученичка на проф. Люд. Прокопова,

изнасяла самосъгответни концерти въ столицата и провинцията.

## ПОПУЛЯРНА БАНКА

Сливенъ

влезе въ своята 35 годишна дейност въ служба на града ни  
СТАНЕТЕ ЧЛЕНЪ!

## Илия Г. Каловъ

Текст. А. Д-во

Ф-ка за вълнени платове — СЛИВЕНЪ

Кантара Бълчевъ. Тел. 2-36-78

## Андоновъ & Михайловъ

Текстилно А. Д-во

Фабрика за вълнени платове

СЛИВЕНЪ — СОФИЯ — пасажъ „Св. Никола 12.“ Тел. 2-41-81

## Щилиянъ Василевъ

Търсете въ магазина различни печки, грамофони, площи, радиоапарати и др. на износни цени.

## Любомиръ Ивановъ

Вълнени платове и одеала

ПРЕДСТАВИТЕЛЬ

радио  
ФИЛИПСъ



ЕМБЛЕМАТА НА НАИ-СЪВЪРШЕНОТО РАДИО ВЪ СВѢТА!

ЗА

СЛИВЕНЪ

Пан. Г. КАМБУРОВЪ

## Единъ отъ многото

„Pulvis et umbra summus“ — възклика през вѣковетъ единъ древенъ скептикъ, търсилъ дѣлъ време и безцѣлно формулатъ за безсмъртието. Всичко е тѣнъ! Всичко изчезва подъ слоеветъ прахъ на хилядолѣтията!

Но днесъ прекланяки се предъ свѣтлата паметъ на Чинтуловъ, ние виждаме, че все пакъ има нѣща, които оставатъ тукъ на земята следъ насъ. Его годините се низжатъ една следъ друга, но тѣ се оказватъ напълно безсилни предъ блѣстъта и величието на дѣлата на този възрожденецъ.

Днесъ ние тачимъ паметта му, но при това би трѣбвало и трѣбва да вникнемъ по-дѣлбоко въ всичко оново, което ни завеща тоя синъ на Балкана, защото презъ цѣлия свой животъ Чинтуловъ се придѣржаше въ мак-симата: „Дѣла, а не думи“.

Бавно, камъкъ следъ камъкъ, подобно на нѣкакъвъ зидаръ, той даваше контуригъ на оново, кое-то отдавна живѣше като нѣщо цѣло и ловършено въ душата му.

Така Чинтуловъ се явя като

истински приемникъ на оня, който въ 1835 год. изправенъ като буреносенъ облакъ надъ старопрестолния градъ, изрече огненът слова:

„Родихме се въ мѣка и неволя тежка бѣше тазъ народна доля възвстанахме на смѣртъ за свобода наятъ умрѣхме, да живѣй народъ!“

И сега когато изправени благоговѣемъ предъ дѣлата на Чинтуловъ, единъ отъ многото, които успѣха да се приобщатъ къмъ народа ни въ най-тежките моменти, би трѣбвало да разглѣремъ страниците на душите си и погрѣсимъ въ тѣхъ оново, което подтикнаше и водѣше все напредъ този борецъ и родолюбецъ. Всѣки единъ отъ насъ трѣбва дѣлбоко да се проникне отъ съзнанието за дѣлътъ къмъ родина и народъ, което крѣпѣше Чинтуловъ и го накара да се пренесе като скѣпа жертва предъ олтара на окъжаната съ толкова кръвъ свобода на България.

Иосифъ Д-ръ Дишилевъ

## БЪЛГАРИ ЮНАЦИ

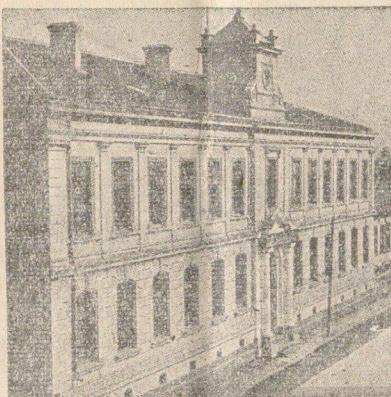
Българи юнаци,  
Ще ли още спимъ?  
Вдигайте байраци  
Да се освободимъ!

О левы! Събуди се  
Отъ далбокий сънь,  
Силно провикни се  
Отъ Балканъ вънь.

Сбирай си дѣцата,  
Въ гѣститъ гори,  
Силенъ имъ въ  
Сърдцата  
Огънъ разпали!

Топове и пушки  
Като загърмътъ  
Саби и ножове  
Ще да зазвънятъ.

## Гимназия Д.П. Чинтуловъ



Фасадата на Сливенската мѫжка гимназия носяща името на Чинтуловъ.

Единъ отъ най-старите учебновъзпитителни институти въ страната, дълъгъ много общественици, учени въ всички области на науката и културния животъ.

## Вести

Презъ месецъ априлъ корпорацията ще уреди концерти на Ветка Жечкова, виртуозъ на пиано и цигулка — наша съгражданка и на Емилия Георгиева — сопрано, придвижена отъ Людмила Прокопова.

Сказки ще изнесатъ г-нъ проф. Андрей Стояновъ, известенъ музикантъ и писателъ и г-нъ Христо Панчевъ — музикологъ. Датитъ ще съобщатъ допълнително.

## Чинтулова вечеръ и тържества въ Сливенъ

На 19 мартъ мѫжката гимназия ще изнесе литер.-музик. вечеръ, съ участето на ученици отъ гимназията,

На 21 с. м. ще посетятъ родната къща на поета, а предъ паметника на х. Димитъръ гимназ. хоръ и оркестъ ще изпълнятъ Чинтулови пѣси.

Презъ деня на празника въ гимназията ще се отслужи молебънъ и приемъ. Вечерта въ ч-ще „Зора“ ще се представи музик. писес „Хан-ибозки хайдутинъ“ по И. Богданъ и музика отъ Мишо Тодоровъ.

## Благодарность

Студ. корпорация благодари на г. г. проф. Д. Табаковъ и д-ръ П. Ко-заровъ за драгоцен-ното имъ участие по изнасянето на традиционната слив. вечеръ въ София.

Слив. студ. корпорация благодари на всички сливенски фирми, които я подкрепиха материално при издаването на листа.

Печатн. „Рахвира“, Веслещъ 8  
София. Тел. 2-15-48.

## Чинтуловъ - поетъ и музикантъ

Две Чинтулови стихотворения издигатъ като истински лиричесъ поетъ — вдъхновенъ, надаренъ съ поетическо въображение и съ усътъ за правилъ, ритмиченъ и музикаленъ стихъ. Ясно се чувствува оната ритмичност и музикална звучност, съ които сѫ написани стиховетъ му. Огънъ се отвръща пакъ на музикална струя, която ви залива. Той е ималъ силното чувство да фразира и стиховетъ му пропити отъ безспорна музикална линия, които го представя съ вродена музикалност.

Тия пѣсни тайно и безъ името на автора сѫ преминавали отъ рѣка на рѣка и сѫ кръстосвали нашата земя като народни пѣсни. Може би влиянието на чужди пѣсни сѫ подтикнали къмъ написване на своятъ мелодии, като е откъсвалъ мотиви, прекомпозирилъ ги е, или майсторски свързвалъ, които все пакъ е налагдалъ съ вещина, присъща на човѣкъ съ отчасти музикални разбириания. Той е притежавалъ сила музикална интуиция и разбириания по съгласуване на поезия и музика.

Първите стихотворци, измежду които е и Чинтуловъ, поставиха началото на българската поезия. Тѣ бѣха неволни учители и бащи на българското словесно творчество. Обладани отъ силата на българскиятъ несломимъ духъ, тѣ изпъхаха съ слово конната на своето сърдце, обаче, единственъ измежду всички остана Чинтуловъ,

Анастасъ Мариновъ

Победата надъ болшевизъма е победа надъ тъмнината, разрушението и отрицанието.

Въ нея върва и академична българска младежъ, закърмена въ идеите на българското възраждане, и изстрадала въ националната мѫжка на народа си.

## Къмъ творчество

Академичната младежъ е одухотворения букаетъ огънъ творчески млади сили, които утре ще бѫдатъ призвани и смислено оползотворени за политическо, социално и стопанско развитие на нацията.

Сцепленето въ тая студентска общност — обединяваща всички будни синове отъ всички срѣди и кхтове на отечеството ни — е необходимъ и яръкъ указателъ за единението и величието на обновена социално справедлива и национално мощна България.

Днесъ у нея наддѣлъява спонтанните поривъ къмъ обновление на живота, къмъ нови идеи и форми на духовно и материално строителство въ държавния и общественъ животъ.

Не словословимъ само въ името на идеята за преустройство въ социалния животъ, а търсимъ нейното въплътяване въ материални и духовни ценности.

Националниятъ революционенъ по-

ривъ обгаря сърдцата, укрепява дѣсницата и увлича стройните редици на младежъта въ походенъ маршъ къмъ величие на скъплата на Родина.

Ние идваме да влѣемъ нови освежителни струи на обновление и възходъ и изморената и несамоувѣрена вече мѫдростъ на по-старите трѣбва убедено да върва въ нашите реално творчески възможности за една гигантска по размѣръ си строителна, социална и културна програма.

Ние идемъ съ готовностъ за саможертвата, първи между първите призовани на бойната трѣба, при безпримѣрния подвигъ на нашите героични дѣди и бащи, за да отстояваме рамо до рамо честта на Родъ и Родина.

Борбата и вѣрата ще възпълменява сърдцата ни, ще кали волята ни и ще укрепява мищите ни, за да видимъ България на българите въ утешения денъ единна, мощна и велика.

В. Стояновъ

## Г. СТЕФАНОВЪ & Синове

Текстилно акционерно д-во  
СЛИВЕНЬ—СОФИЯ  
Фабрика основана 1888 г.  
Кантара — София, Царъ Калоянъ 22  
Телефони: 2-11-22 и 2-05-38

## Петъръ Тиховъ

златарь  
София, Алабинска 33

## Оннигъ Х. Ованесовъ и С-ие

(Собственикъ Оннигъ Х. Ованесовъ)  
Златарска фабрика — София  
Фабрика: Бул. Хр. Ботевъ, 98. Тел. 3-28-76  
Магазинъ: ул. Сердика, 2. Тел. 2-80-18

## Лука Божиловъ

Сливенъ  
ГОЛЪМЪ ИЗБОРЪ НА ТРИКОТАЖЪ

## Борисъ Симеоновъ

Слаткарница „КРИСТАЛЪ“  
изработва всички видове сладкиши

Слив. студ. корпорация благодари на всички сливенски фирми, които я подкрепиха материално при издаването на листа.

Печатн. „Рахвира“, Веслещъ 8  
София. Тел. 2-15-48.

## Стани, стани, юнакъ балкански, отъ сънъ дълбокъ се събуди

### Чинтуловъ и ние

Застанемъ ли мълкомъ изправени предъ пантеона на достойнитѣ отъ предосвободителната ни епоха, пантеонъ изграденъ въ душитѣ на всички ни, и унесени въ духовно съзерцание видимъ величието на голъмата епоха презъ която се изнесе борбата за свобода, ние безъсмено ще слѣдимъ величието на преживявания моментъ съ величието на ония, които съставляватъ частница отъ това величие и чийто животъ и дѣло бѣха обречени на едно име — България и на едно постижение — свободенъ животъ.

Повдигайки завесата на предосвободителната епоха въ най-скритото и мѣсто ще намѣримъ, може би, най-тихия и скроменъ деецъ отъ онова величаво и героично време, тѣй недосегаемо за насъ, свободно живущъ българи.

Дѣлото и живота на Чинтулова сѫ тѣсно свързани съ нашето духовно възраждане и борческо възпитание, щото немислимъ е то безъ голъмия слivenски синъ.

Той стана изразител на дълго потискани чувства, желания и стремежи на българина, намиращъ се подъ духовното подтисничество на фанариотите и подъ политическия гнетъ на петвѣковия тиранинъ.

Призовътъ за борба, гѣ ясенъ и смисленъ у Чинтулова, още въ раннитѣ години на националния кипежъ създаде героичнитѣ фигури на българската революция и подържащата пламъка на голъмата вѣра въ свободата. Тоя пламъкъ въ продължение на две-три десетилѣтия обхвана постепенно, цѣлостно и незабелязано цѣлата българска националност, пробудена и осъзната за свободенъ животъ и я тласна по пътя на борбата къмъ ново, свободно съществуване.

Честувайки Чинтулова, ние, слivenските студенти, израсли духовно подъ покровителството му и носейки въ сърдцата си любовта къмъ народа, осъмляме завета на истиинския служител на българщината.

Сливайки себе си съ него, Чинтуловци виждатъ само единъ пътъ достоенъ за служение на нациета.

Единни въ мислите и усилията си да градятъ духовната и материална култура на България, национално мощна, велика и социално справедлива.

*Михаилъ Апостол Сотевъ*  
председател на Сливен. студ.  
корпорация

### КУЛТУРЕНЪ ЖИВОТЪ НА КОРПОРАЦИЯТА

#### Вниманието къмъ паметта на поета Чинтуловъ

Почти всички софийски редакции помѣстиха въ колонитѣ на вестника си бележки за Чинтуловъ. Радио-София ще предаде на 22 т. м., част за Чинтуловъ.

#### Италианская младежь

Господинъ Д-р Енрико Видали, аташе по култура при Италианската легация и водачъ на италианската студентска фашистка младежь, ще посети града ни и ще изнесе сказка изъ живота на италианската младежь, придружена съ филми.

#### Проф. Ст. Баламезовъ въ Сливенъ

По покана на Сливен, студентска корпорация, редовниятъ професоръ по конституционно право въ Университета г. Ст. Баламезовъ ще изнесе сказка въ града ни на 11 априлъ т. г. на тема: *Помилване и амнистия* (История, Правни последици, Нови форми).

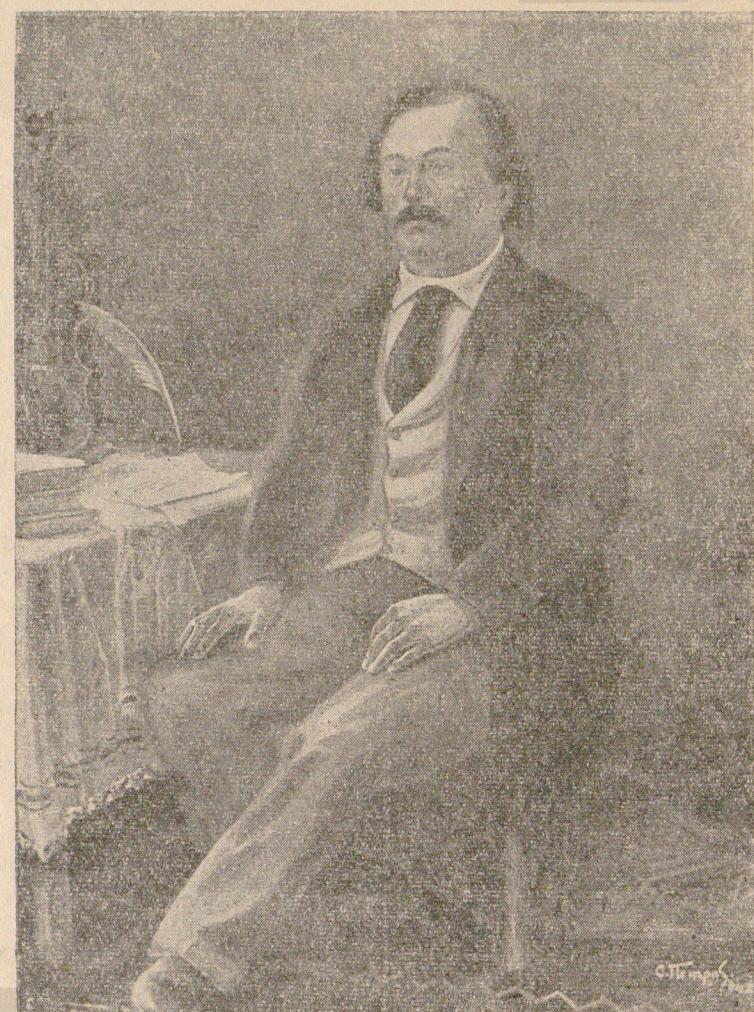
#### Японска сказка въ Сливенъ

Легационниятъ аташе при японската легация г. Хизахи Досю, сѫщо съ готовност се отзова на поканата ни, да изнесе сказка въ Сливенъ, придружена съ филми изъ японския животъ.

Сказчикътъ, владѣещъ български езикъ, ще има възможност да ни запознае съ бита на своя геройчески народъ, който днесъ съ небивалъ устремъ, себетричие и героизъмъ, нарасна съкрушителни удари на англо-саксонските и плутократични сили.

Сказката, която ще се състои къмъ сърдата на м. априлъ, буди голъмъ интересъ.

### Пѣснитѣ на Добри Чинтуловъ

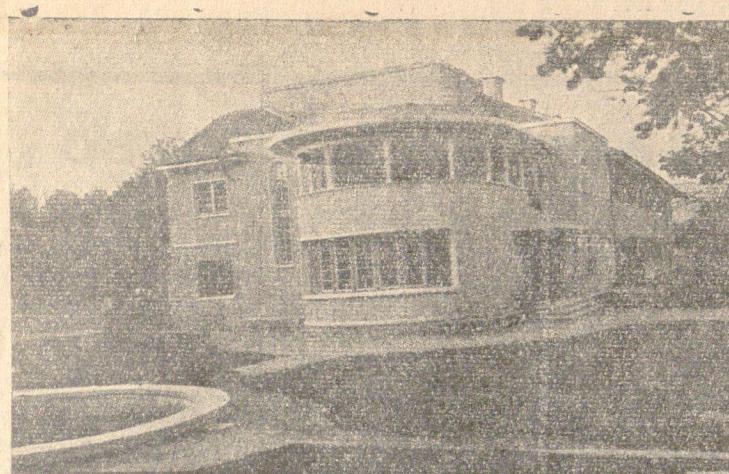


Д. П. Чинтуловъ

Портретъ отъ Ст. Петровъ

### ФАБРИКА БЕЛФА А.Д. СЛИВЕНЪ

Произвежда всѣкакви видове стъклени произведения



### Сливенски минерални бани

Разположени  
въ началото  
на красива Тунджа-  
ска долина, на десет км. отъ Сливенъ и не-  
говитѣ прочути балкани и Сини-скали.  
Обзаведени при най-голѣма чистота, съ модеренъ хо-  
тель и удобни съобщения

**Посетете лѣковитите, модер-  
ни и живописни Сливенски  
минерални бани**

### ДАСКАЛЬ ДОНКО ПЕТРОВЪ

#### Изъ романа „Братя“ отъ Д. Немировъ

Романътъ „Братя“, който ни разгъща живота на града Сливенъ отъ миналото, ни дава образите на нѣкои живи хора отъ онова време. Авторътъ г. Добри Немировъ, чието по-тектло е отъ града ни, следъ като пропускли тогавашния животъ добре, попадналъ на фигури отъ голъмо историческо значение. Такава една фигура е учительъ **Донко Петровъ**.

Старите слivenци се досъщатъ, че това е образътъ на **Добри Чинтуловъ**, нѣщо, което авторътъ на романа самъ ни заяви.

Ще ви приведемъ онни странички отъ „Братя“, гдето се вижда фигура на Чинтуловъ. Г-нъ Немировъ, макаръ и бѣгло, е успѣлъ да ни даде цѣлата душа на той голъмъ поетъ, учител и родолюбецъ.

Въ Сливен между другитѣ учители се е подвизавалъ и така наречениетъ Стефанъ Бабата. Той обучавалъ по-възрастнитѣ ученици и имъ разкривалъ науката чрезъ произведениета на старитѣ гръцки философи.

Тоя фактъ не се харесалъ на родолюбителъ въ Сливенъ. Гръцкиятъ езикъ трѣбва да се изгони и даскалъ Стефанъ трѣбва да извѣрши сѫщото. Затова единъ денъ Донко Петровъ (Добри Чинтуловъ) и други просветни първенци повикватъ даскалъ Стефана,

Донко Петровъ видѣ затруднението на Куртоолу вѣд думата и заговори:

— Днесъ е третиятъ пътъ какъ се събираше, даскалъ Стефане. — Той наведе глава и замълкна, за да подреди мислите си. Чисто-сърдечие и искреност трептеше въ гласа му, такава искреност, при която разговора никога не стига до свада.

Петровъ продължи:

— Ти знаешъ, даскалъ Стефане, какви бѣха намѣрения на гърциятъ съ тия свои училища въ Българско. Тѣ искаха новото поколѣніе да забрави материала си езикъ и като възлюби гръцкия, да забрави рода си и, алнимъ словомъ, да се погърчи. Елада трѣбва да владѣе... Елада трѣбва да покори цѣлия Балканъ и никакъ другъ езикъ да не се чува освенъ само гръцки. И право да ти кажа, даскалъ Стефане, че като видѣхме какъ всичко младо е изкълчило езика си и какъ се е повлѣкло подиръ гръцкия езикъ, па зашитка при всѣка дума, право да ти кажа, че се уплашихъ. Ако върви все тъй работата, въ нѣколко години тукъ, въ нашия Сливенъ, който ражда такива балкански синове — българска дума нѣма да се чуе. А защо да ти казвамъ какво нѣщо е материенъ езикъ? Материенъ езикъ — това е сърдцето на единъ народъ, то е короната на една

вѣца. Изчезне ли материенъ езикъ, изчезва сърдцето на народа и изчезва короната на неговата вѣра. Да! Сърдцето спира да бие и народътъ умира. А ето, азъ знамъ много добре руския езикъ, докторътъ много добре френски знае и все пакъ ние съ две ръце подписвамъ, че нѣма по-сладъкъ, и по-хубавъ езикъ отъ българския. Русия, пакъ за нея ще ти река... Тамъ всичко спомня руския езикъ. Църкви, чисти, лѣсни, като огледало улици, — високи кѣщи, фенеритъ, хората, децата всичко отъ край до край ти показва какъ напредва единъ народъ, когато той говори, учи и пише на своя, материенъ езикъ.

Донко Петровъ се бѣше зачарвалъ отъ вълнение. Равния, открилъ погледъ на даскалъ Стефана правѣше задачата по-трудна, отколкото я мислѣше отначало.

— А ние, продължи той следъ кратко мълчане, — никога нѣма да се освободимъ, до като не обикнешъ нашето, българското, никога нѣма да ни е мила и сладка свободата. За туй се прогониха гръцките учители и се затвориха училищата имъ. И най-малката гръцка буквичка трѣбва да се различи отъ главата на слivenци. Както виждашъ, българинътъ се опознава все по-вече и по-вече, той се съзнатава и вижда, че безъ свой езикъ, безъ своя наука безъ свои църкви и училища е заги

наль... съзнатанието за свобода нѣма да дойде и ще изгуби своята народност!

Челото на Донко Петровъ се наболяла.

— Да изгубимъ своята народностъ! — повтори той и изгледа съబодни народъ. Развѣнуванъ отъ силенъ избликъ на чувства, Донко Петровъ лалепи рѣка на широкото си чело. Вълнистите му коси овлажняха отъ бликната потъ.

— Даскалъ Стефане, — рече той низко и развѣнувано. — Ти си единъ отъ най-почитаниятъ хора въ града. Тукъ за тебе се говорягъ най-добри думи. Това ни кара да вѣрваме, че ще ни послушашъ молитъ. Всички ние ти се молимъ...

— Ние и всичките българи отъ единия до другия край на балкана, да оставишъ гръцкия езикъ отъ училището си и да учишъ децата само на български. Нека не угасва българската искра у тѣхъ, нека не се притежава душитѣ имъ, нека не се пречи на българската свобода. Щомъ искашъ да вършишъ добра работа за народъ си, ела и стани учителъ съ насъ. Ей, на, скоро се отваря класното училище и ти вжтре ще бдешъ добре дошълъ. Ела, по-слушай ни!

Петровъ замълкна и съ трепетно очакване загледа даскалъ Стефана въ очите.